

מסורת הש"ס

(א) צ"ק עה. תבות לה. (ב) [קמן טו.]. (ג) ביה ב. ו: כ: שנת קט: פסחים ט: (ד) [בשל ד.]. (ה) צ"ק ט: דמאי פ"ו מ"ד סוכה כג: ערוכין לו: מעלה כב. גיטין כה. [כת. יומא טז: תוספתא דמאי פ"ה ה"ה]. (ו) [אלי ל"ל כולג.]. (ז) [קמן טו.]. (ח) [ועיין ח"ס' וזמא יוד. ומוס' פסחדין סא. ד"ה ריש לקיש]. (ט) [ועי' ה"ע ח"ס' כה. ד"ה ורבי חימא וכו' ועי' ח"ס' ל"ג יג. ד"ה פסחא.]. (י) [דף קצב.]. (יא) [דף טו.]. (יב) [קמן קצ.]. [בגמרות למע' בפנינו]. (יג) [ועי' עוספות פסחים עד. ד"ה ה"י מוילתא].

ג'יוון הש"ם

תוב' ד"ה השוחט וכו' ור"ם אית ליה וכו'. עי' משנת מבריק' שורש קס: ד"ה ונכסין וכו' אבל כל זמן שלא פירש' עי' מו"ק פ"א מ"ז דמנות ד"ה אולכס: בא"ד והא דאמר' בו' גבי רב ששת דבילי רבמא גרמא. תמי' ל' כיון דדנין דלגל מעלי גיסא ולא יא' עי' מליה מה כנן דהו' ענה דס' שלג פירש' מ"מ אלך מנשכין אמוה דל' יהיה פרוס וי"ע:

הנהות הב"ה

(א) תוב' ד"ה ונסבין וכו' ומליה שרי דלי:

מוסף רש"י

מחבתין את הדילועין. תלפוקין ומיחי סמנן לאו למלכל כהנה קיימא אלא לאדם (שבת קנז) ולא תמרינן מוקינן הן לבהמה דמלכל אדם הן (שם קנח) ולא תמרינן טירחא ללאו לז"ך הוא (ב"צה ב). ואת הבהלה. ששנבלה היום היום השמות היתה עומדת לאדם ואפילו הכי מתחבין (שבת קנז) ואפ"ש שמנבלה בשבת, דנין השמשות לא היתה עומדת לאכילת כלבים, אפילו הכי שרי, דלית לן מוקףא בשבת (ב"צה ב). הלוקח יין מבין הכהותים. וסמך כוסים לא מפריש מרומה ואין לה כלס להפריש לחובן תרומה ומעשר (שורבין דז) ובניין סוכה (ב) אז: בערב שבת צ"ן השמטת דמנאי תוספתא וקדש עליו היום ואין לו מה לשמות בשבת ואין לו פנאי להפריש (ב"ס סח) וימים גיירי אמת שחיב לכו' איי נפקעת ממשקתה על ידיהם והם שחזים על המשעות ועל התרומה, ולא כעמי הארץ שרובן מעשרין וסבן מעשרין תרומה, אבל כוסים שחזרים על הכל והלוקח מהם תיך לעשר ודאי (גיטין כה). שני לזרזי שגוי עתיר להפריש. מן המלאה, הרי דן. כמות (שורבין יז). תרומה. גדולה, ואחר כך עשה ממה שנשתייר מזה מותר. מפריש עשרה מעשר לאשון ומשתיירי עשרה מזה ומפריש מכן חטאת למעשר ע"י (שעריה ב). ובמידל. מעשר שני שהוא יכול לתקן מיד בלא הפרעה לאחר שקרא עליו שם מללנו כל מוסק שהוא על המעט (שורבין יז). ובניין ב"ס סח). ורשות מיד. ולאחר מיד. ורשות התרומה והמעשר ואמרין הוכרי הדבר שהוא תרומה (שורבין שם) דמלחך שקרא שם יא' לו ידי עובד וסכאח' לחולין ונכשיוי לו כלים ויולי מן הנה לתרומה הוא הנכרי לתרומה (שעריה ב). ונכשיוי לו כלים פירש' כס התרומה ומעשר (יב"ט). ר"י יהודה ור"י יוסף אורשין. עד שפירש ממנו, דקסריין אין בריה ואכל כוס וסוס י"ש לומר שיהא תרומה ומעשר (שעריה ב).

מתני' ציוס הכפורים.

משום שחיתת שבת: ליומא. יאולפילו בל לאכול בשר חי: ונסבין חזריא. בני הישיבה עלה על דעתם לומר דמתני' דפירשה רב דאסורה באכילה ליומא משום דקסבר מתני' רבי יהודה היא ודייק טעמא לקמן [טו].

מדקמני שבת דומיא דיוס הכפורים אלמא אסורה באכילה ליומא סס"ל לתנא דמתניתין: הי רבי יהודה. מאזין משנת רבי יהודה שמע רב דאסורה באכילה ליומא: אם דיילועין. תלפוקין: ואם הנבלה. אפילו מתה היום בשבת: שאינא מן המוכן. אמתול כשקדש היום לא היתה עומדת למלכל כלבים: דלא איסבן. דלא אודמנה לכך: הלא. במתניתין נמי אמתול לא היתה עומדת לכך דמפרש ואזיל לקמיה דלגל ולדות היתה עומדת ואסורה משום מוקףא ומוקףא אסורה מדרבנן: נשחטה. כשהיא שחטה מזכור דלאכילה עומדת: לא נשחטה. כגון זו שלג שחטה אמתול ומסמתא לא הניחה על מנת לשחטה בשבת הלכך הוצררה כשקדש היום דלגל עומדת: והא לוס ליה לרבי יהודה צריכה. ואי בהמה בחייה לאו לאכילה לחודה קיימא כי שחטי לה ציוס טוב היכי מישמתיא דלמא מאמתול דעמיה לגלל הוה: הלוקח יין מבין כפוסים. לאשמועינן דכותים שחדין על התרומה ואין כעמי הארץ שהלוקח מהן ל"ל להפריש תרומה גדולה כדמנן (פסוקה דף מה). לפי שלגן יוחנן כהן גדול בכל גבול ישראל ורחש שאין מפרשינן אלא תרומה גדולה בללד אלמא התרומה לא חשדי ואשמועי' הכא דכותים חשדי אחרומה

דקמני שני לוגין שאני עמיד להפריש כו'. ומשנה זו קודם תקנה דגורו על יינס נשנית: אומר שני לוגין כו'. אם אין לו כלים להפריש (כו).^א או שהיתה חשיבה בליל שבת שאין שהות להפריש: הרי הן תרומה. בתוכו למאה לוג: ומיאל. המעשר שני הואיל ויכול לתקנו באמירה בעלמא ולומר הרי הוא מחולל על מעות שיש לי בתוך הבית לא התירו לו כחמיס לשמות ולסמקון על הצריכה אבל תרומה ושאר מעשרות סמכין בצריכה ולאחר השבת כשפירשם אמרינן הוצרכ הדבר שזו היא התרומה וזה לא שמה אלא חולין: אופרין. אלמא לרבי יהודה לית ליה צריה וחייש שמה תרומה שמה:

התם

בשבת מותר לצריא באומנא ומתוך כך נראה דבשר לללי לא בני מליה כלל דסם האכרים שלג פירש שרי וכן אומר ר"ת ולא מנעיש שנבלה דבשר יפה ונפלט כל הדם מן הבשר דשרי ואלא אפי' לא נבלה כ"כ מותר ואע"פ שנפלט מבפנים מצד זה לצד זה אינו אסור עד שיפרוש לחוץ דלאמרין^ט (כריעות דף כה) גבי ככר שחתך עליה בשר דאפי' מאן דאסר הככר שרי הבשר אע"פ שלא יא' דמו עדיין וזהו דלאמרין צפ' כל הבשר (לקמן דף קיג). גבי רב ששת דמלא גרמא תרי מ"ט לא משום דפריש מהאי ובלע הוי חזא נמי פריש מהאי גיסא בלע בהאי גיסא התם פריש לגמרי לחוץ מהאי גיסא קאמר והא דלאמרין צפ"ק דביה (דף ה). ושזין שמוולין עליו בשר לללי לא משום דליסתר בלע מליה אלא מננה הוא למלוה בשר לללי ובהקומץ רבה (מנחות דף כה). דאמר מולחו והופכו וחזר ומולחו גרסינן אמר רבה וכן לקדירה ולא גרסינן וכן ללגיש:

מחבתין את הדילועין לפני הבחובה. אומר ר"ת דמייירי ויכשנתלש מן המחזור בשבת דומיא דנבלה שנתנבלה בשבת וז"ל לפירושו דלאירי בענין שאין לאסור הדילועין לא משום שמה יעלה ויתלוש ולא משום דלהוי כגרוגרות וזימקוין דתרי טעמי איכא לאסור דבר הנלקט מן המחזור בדברים ציה (דף ג). אסרינן פירות הנושרין משום שמה יעלה ויתלוש וזכרם אין לזיין (שם דף מד): גבי עובד כוכבים שהביא דורון לישראל אם יש מאותו מין במחזור אסור ופי' בקוטרס דאפילו רבי שמעון מודה דהוי כגרוגרות וזימקוין דתרי טעמי איכא לאסור דבר הנלקט מן המחזור בזהאי גיסא כגון שיש לו בהמה דהוי מוכן לבהמה אפילו במחזור והא דלאמרין צפ' כל כחצי (שבת דף קכב). דלא יעמיד אדם על גבי מוקףא פי' שעזים שנתלשו בשבת אלא פירש בקוטרס התם כגון שהיו עומדין בחצירות ממוקס שלג היתה בהמה יכולה לאס' שם או נמי הכא איירי ביושב ומנפה מתי יתלשו ובהמה נמי איירי ביושב ומנפה שמה שחטנה חצי' ואחרים רואין אותם וכן ל"ל על כרחך דהא צריש המציב בצינה (דף ז): מוכח דכל היכא דאין יושב ומנפה אית ליה לרבי שמעון מוקףא וליכא למיחש נמי שמה יתלוש אלא בפירות האילן שהם קלים להשיר ועוד דאדם מתאווה להם ושוכח וכן במשקה שמה יסחוט שקל לסחוט אבל בדבר דבעי מרא וזמינא לא וכן דגים שנלוו צייט דאסריי לא משום שמה יוד' אלא משום מוקףא כגרוגרות תדע דהא עובד כוכבים שמילא מים לבהמתו דסוק כל כחצי (שבת דף קכב). ונשה כבש לירד צו לא אסרינן לישראל גורה שמה יעשנו ומה שמדמה לקמן שמה יסחוט אפרס לקמן צע"ה ועוד יש לפרש דלאירי בנתלשו מע"ש וכי תימא מאי למימרא קמ"ל דשרי למטרע באוכלא או לשוייה אוכלא לרב הונא כדאית ליה בצרכי בתרא דשבת (דף קנה). ולרבי יהודה כדאית ליה והא דלא תנא ליה התם גבי פקיעה עמיר ואין קלעיל משום דמילי דחיתוך תני דהיי הדדיין:

אם לא היתה נבלה מע"ש. גרסינן ולא גרסינן מע"ש דכרס' (דף ה). דאקמר גבי שבת סתם לן תנא כר"ש צדקי מאמתחת את הדילועין כי לא דקרי ליה מוכן לאדם לא שהיה ראוי לשוחטה אלא כלומר עומדת לאדם ולא תאמר צפ"ק דביה (דף י). גבי אמתוס שגולד צייט רב אמר אסור וקאמר התם אמרו לו מה צין זה לעגל שגולד מן הערפה שתיק רב ופריך אמאי שתיק רב לימא לכו הואיל ומוכן אגב אמו לכלבים ומשני השתא מוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבים דתנן אם לא היתה נבלה כו' מוכן לכלבים הוי מוכן לאדם והשתא אמאי לא מפרש טעמא משום דהוי מוקףא מחמת איסור וכי תימא בעוף וטלה שראוי לימנו חי לפני נך וארי למא ליה לאוקמיה צבי האי גוונא לוקמה דאין ראוי להאכילו חי דהוי מוקףא מחמת איסור ומפרש ר"י יוסף דממשנה יתירא דייק דמיון דתנא אסור למא ליה למתני מו לפי שאינו מן המוכן אלא משמע דאי ליכא טעמא דמוקףא מחמת איסור כגון בדבר שראוי להאכילו חי או צייט אסור מטעם שאינו מוכן ועומד למא שהיה עומד בתחלה:

בהמה לרבי יהודה בי"ח היכי שהשיגו. משמע דקסבר צאי דסתמא לאכילה עומדת יאוגי תרגולת אמר צאי צריש ציה (דף ד). דעומדת לאכילה ועומדת לגלל צייס: **מדתניא** הלוקח יין. לא גרסינן דתנן דבמשנה לא תני אלא מילתיה דרבי מאיר וכולה צריה מפורש בצריך כל הגט (גיטין דף כה). ובתרוכיה (צ"ק דף סט): ובפרק בכל מערבין (שעריה דף ט:):

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

יד.

השוחט בשבת כו'. אפילו במזיד מצדו מצדו לאוקומי' תימא אי מצדו היאך שחיתו כשרה והא מומר לחלל שבתות אסור לאכול משחיתו כדמוכה לעיל (דף ה). ועוד דבגמ' צעי חללוקומי במזיד ורבי מאיר^א ורבי מאיר אית ליה צפ' עד כמה (בכורות ז). ובפ' זה בורר (פסחדין דף טז). דמומר לדבר אחד הוא מומר לכל התורה כולה וי"ל דהתם צפרהסיא והכא צצניעא ומייה למאי דמוקי כרבי מאיר קשה ועוד י"ל דמשום פסע אחת לא חשיב מומר וכן משמע בפרק צ' לקמן (דף קע). דלמר השוחט את הבהמה לזרוק דמה לעבודת כוכבים ר"ל אמר מותרת ופירש בקוטרס מותרת באכילה והתם גזר' דר קטלא הוא כלאמרין צפ' ד' מיתות (פסחדין דף סא). דמודה ר"ל דבר קטלא הוא מיד דהוה אמסתמוה להר דהר מותר ועודו צצייק ועוד אמרינן לקמן כדפוק פרק שני (דף קמא). אפי' למ"ד דאם אוקר דבר שאינו שלו ה"מ עובד כוכבים אצל ישראל לזעורי צעלמא קא מכיין ופריך מצי' אומיון כסכין ושומטין אחד לשם אחד מכל אלו ואחד לשם דבר כשר שחיתו פסולה ומשני הכא צנאי עסקין צישראל מומר והשתא כיון דמומר הוא צלל שום אחד מכל אלו מיפוק ליה דפסול אצל אי צחדא זימנא לא איסתר שחיתו ניחאס': **אמר רב הונא דרש חייא בר רב משמיה כו'.** מימא דבכל דכוכי משמע דבר הונא היה גדול ממנו צפ' יש צערכין (ערכין דף טז): דהוה מצער ליה רב הונא לחייא בר רב צפ' הלוקח בהמה (בכורות דף כב). דל"ל חייא בר רב לרב הונא רבי פרש את דצריקט': **ונסבין חבריא צמימר** רבי יהודה היא. אכל לרצנן שרי באכילה אפילו צו ציוס וא"ת והא אין יכול למולחא בשבת וי"ל כגון שעבר ומלחה אי נמי צלא מליחה נמי שריא באומנא אע"י דאיכא לאו דסם הנבלע באכרים כלאמר בצרכי דס שחיתו (כריעות דף כה): ה"מ היכא דפירש לחוץ אצל כל זמן שלא פירש מותר כדמוכה צפ' כל הבשר (לקמן דף קיג). שהיו אוכלין כבד עד שלא נפלט דמו דחלטי ליה צחלא יאולפיו שרי ומלייה (ה) דאי חלייה אסור איחו נמי אסור דכי היכי דפלטי הדך בלע וואומר נמי התם^ב ככר שחתך עליה בשר אסור לאוכלה אצל הבשר עצמו מותר ובפרק מפנין (שבת דף קכח). גבי בשר תפל אסור לטלטלו אמרינן דבר ארוזא שרי משום דחוי לאומנא ולקמן בשמעמין^ג אמר השוחט לחולה בשבת מותר לצריא באומנא ומתוך כך נראה דבשר לללי לא בני מליה כלל דסם האכרים שלג פירש שרי וכן אומר ר"ת ולא מנעיש שנבלה דבשר יפה ונפלט כל הדם מן הבשר דשרי ואלא אפי' לא נבלה כ"כ מותר ואע"פ שנפלט מבפנים מצד זה לצד זה אינו אסור עד שיפרוש לחוץ דלאמרין^ט (כריעות דף כה) גבי ככר שחתך עליה בשר דאפי' מאן דאסר הככר שרי הבשר אע"פ שלא יא' דמו עדיין וזהו דלאמרין צפ' כל הבשר (לקמן דף קיג). גבי רב ששת דמלא גרמא תרי מ"ט לא משום דפריש מהאי ובלע הוי חזא נמי פריש מהאי גיסא בלע בהאי גיסא התם פריש לגמרי לחוץ מהאי גיסא קאמר והא דלאמרין צפ"ק דביה (דף ה). ושזין שמוולין עליו בשר לללי לא משום דליסתר בלע מליה אלא מננה הוא למלוה בשר לללי ובהקומץ רבה (מנחות דף כה). דאמר מולחו והופכו וחזר ומולחו גרסינן אמר רבה וכן לקדירה ולא גרסינן וכן ללגיש:

מחבתין את הדילועין לפני הבחובה. אומר ר"ת דמייירי ויכשנתלש מן המחזור בשבת דומיא דנבלה שנתנבלה בשבת וז"ל לפירושו דלאירי בענין שאין לאסור הדילועין לא משום שמה יעלה ויתלוש ולא משום דלהוי כגרוגרות וזימקוין דתרי טעמי איכא לאסור דבר הנלקט מן המחזור בדברים ציה (דף ג). אסרינן פירות הנושרין משום שמה יעלה ויתלוש וזכרם אין לזיין (שם דף מד): גבי עובד כוכבים שהביא דורון לישראל אם יש מאותו מין במחזור אסור ופי' בקוטרס דאפילו רבי שמעון מודה דהוי כגרוגרות וזימקוין דתרי טעמי איכא לאסור דבר הנלקט מן המחזור בזהאי גיסא כגון שיש לו בהמה דהוי מוכן לבהמה אפילו במחזור והא דלאמרין צפ' כל כחצי (שבת דף קכב). דלא יעמיד אדם על גבי מוקףא פי' שעזים שנתלשו בשבת אלא פירש בקוטרס התם כגון שהיו עומדין בחצירות ממוקס שלג היתה בהמה יכולה לאס' שם או נמי הכא איירי ביושב ומנפה מתי יתלשו ובהמה נמי איירי ביושב ומנפה שמה שחטנה חצי' ואחרים רואין אותם וכן ל"ל על כרחך דהא צריש המציב בצינה (דף ז): מוכח דכל היכא דאין יושב ומנפה אית ליה לרבי שמעון מוקףא וליכא למיחש נמי שמה יתלוש אלא בפירות האילן שהם קלים להשיר ועוד דאדם מתאווה להם ושוכח וכן במשקה שמה יסחוט שקל לסחוט אבל בדבר דבעי מרא וזמינא לא וכן דגים שנלוו צייט דאסריי לא משום שמה יוד' אלא משום מוקףא כגרוגרות תדע דהא עובד כוכבים שמילא מים לבהמתו דסוק כל כחצי (שבת דף קכב). ונשה כבש לירד צו לא אסרינן לישראל גורה שמה יעשנו ומה שמדמה לקמן שמה יסחוט אפרס לקמן צע"ה ועוד יש לפרש דלאירי בנתלשו מע"ש וכי תימא מאי למימרא קמ"ל דשרי למטרע באוכלא או לשוייה אוכלא לרב הונא כדאית ליה בצרכי בתרא דשבת (דף קנה). ולרבי יהודה כדאית ליה והא דלא תנא ליה התם גבי פקיעה עמיר ואין קלעיל משום דמילי דחיתוך תני דהיי הדדיין:

אם לא היתה נבלה מע"ש. גרסינן ולא גרסינן מע"ש דכרס' (דף ה). דאקמר גבי שבת סתם לן תנא כר"ש צדקי מאמתחת את הדילועין כי לא דקרי ליה מוכן לאדם לא שהיה ראוי לשוחטה אלא כלומר עומדת לאדם ולא תאמר צפ"ק דביה (דף י). גבי אמתוס שגולד צייט רב אמר אסור וקאמר התם אמרו לו מה צין זה לעגל שגולד מן הערפה שתיק רב ופריך אמאי שתיק רב לימא לכו הואיל ומוכן אגב אמו לכלבים ומשני השתא מוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבים דתנן אם לא היתה נבלה כו' מוכן לכלבים הוי מוכן לאדם והשתא אמאי לא מפרש טעמא משום דהוי מוקףא מחמת איסור וכי תימא בעוף וטלה שראוי לימנו חי לפני נך וארי למא ליה לאוקמיה צבי האי גוונא לוקמה דאין ראוי להאכילו חי דהוי מוקףא מחמת איסור ומפרש ר"י יוסף דממשנה יתירא דייק דמיון דתנא אסור למא ליה למתני מו לפי שאינו מן המוכן אלא משמע דאי ליכא טעמא דמוקףא מחמת איסור כגון בדבר שראוי להאכילו חי או צייט אסור מטעם שאינו מוכן ועומד למא שהיה עומד בתחלה:

התם

דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

עין משפט נר מצוה

ק א מיי פ"א מהלכות שחיטה הלכה כט סמג עשין קט שפ"ט צ"ד סימן יא סעיף ב:
קא ב מיי פ"א מה' שנת הלכה ית ועי' צ"מ ובני"מ סמג שט טו"ש"ע א"ח סימן שבע סעי' ו:
ג (מיי פ"ו מהלכות מעשר הלכה אן:

שיטה מקובצת

א] ליומא כל היום ואפי' בא לאכול בשר חי: ב] אלמא אסורה באכילה ליומא ס"ל. ג] אלמא אסורה באכילה ליומיה משום דקסבר דס"ל לתנא דמתני' כו' יהודה: ד] אפי' במזיד בעי לאוקמיה בגמ' ויחמא אי במזיד: ז] בעי לאוקמיה במזיד דר"מ ורבי מאיר אית ליה: ט] דחלטי ליה בחלא ושרי איהו לחלייה: ו] ואמרי' נמי התם ככר שחתך עליו בשר אסור לאוכלו אבל: ז] ונפלט כל הדם מן הבשר דשרי באכילה לכתחילה אלא אפי' לא נצלה: ח] אומר ר"ת דמייירי שנתלשו מן המחזור: ט] דמילי דחיתוך תני בהרי הוריו ואצטרין לאשמועינן לדלועין משום דאקריש טפי: י] משמע דקסבר אביי דסתמא לאכילה עומדת דבבי תרגולת קאמר אביי:

רבינו גרשום

מי דמי התם מעיקרא מוכן לאדם והשתא מוכן כו' כלומר לענין נבלה והוה ליה כנולד ואסיר והתם רבי יהודה אוסר אבל הכא מעיקר' מוכן לאדם לעיקר שחיט' ולא הלה וזו כמרתו מה דאמר' שאסורה באכילה ליומיה. מי סברת בהמה בחיה לאכילה עומדת דאת אמרת הכא מעיקרא מוכן לאדם וכו' ולא הלה וזו כמרתו בהמה בחיה לגלל עומדת מוכן לאדם דומיא דנבלה דמעיקרא לא מוכן לכלבים ואסר ר' יהודה דאמר אם לא היתה נבלה מע"ש שאסורה היא לפי שאינן מן המוכן הכא נמי כיון דמע"ש לא היתה מוכנת לאדם אסורה והלכה זו כמרתו סבירא. אי היה בהמה לר' יהודה היכי שחטינן כלומר כיון דבהמה בחיה לגלל עומדת ולא הוה מוכן לר' יהודה דבעי הכנה היכי שחטינן ביי"ט מוקצה הוא אלא תדע דמכונה היתה לר' יהודה כגון חכי: עומדת לאכילה ועומדת ללא שחטה הוכרי דלאכילה עומדת] והלכה זו דאסורה באכילה לר' יהודה סבירא ליה יהודה בעי הכנה מע"ש: אי הכי הא לית ליה בריה מדרתנן הלוקח וכו' (ע"ש) [עשרת] מעשר ראשון כלומר ממאה חייב ליתן עשרים ואחד חלקים צריך לאפרושי תרומה תרי ממאה וצריך לאפרושי י' מעשר ראשון וצריך לאפרושי מתעשרים פחות שנים שששיתורי תשעה שזו מעשר שני ועולה ואוכלו בירושלים ואם בברוק מוקס הוא עליו נאמר ונתן הכסף וצרת וצרת ובעשיו מיחל ושותה כלומר דהוא אמור אפי' זו לחולין ואשתה מכן והואש שששיתורי יתא תרומה (כולו) [ומעשר] ורבי יהודה אוסר כלי' מטעם זה אוסר דלית ליה בריה הי מעשר יהו תרומה והי לחולין לפיכך אינו רשאי לאכול מערבין כולו והתם יהודה אית ליה בריה והתם

^[1] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[2] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[3] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[4] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[5] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם